

29/12/2023

Άρθρο - παρέμβαση του Προκόπη Παυλόπουλου: Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία και Οικονομική Παγκοσμιοποίηση

/ [Γνώμες](#)

**Άρθρο - παρέμβαση στη Realnews του τέως Προέδρου της
Δημοκρατίας [Προκόπη Παυλόπουλου](#):**

**“Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία και Οικονομική
Παγκοσμιοποίηση - Προς την «επικυριαρχία» της Οικονομίας
επί των θεσμών”**

Κυριακή 24 Δεκεμβρίου 2023

Όσο και αν οι «πάλαι ποτέ διαλάμπασες» ακραίες νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις της «Σχολής του Σικάγου» -από τη δεκαετία του 1950, υπό την καταλυτική επιρροή του Milton Friedman (Nobel Οικονομικών Επιστημών, το 1976)- φαίνονται πια ξεπερασμένες, η ολοκληρωμένη σήμερα Οικονομική Παγκοσμιοποίηση, με κύριους «παίκτες» τις Αγορές και τις μεγάλες Τράπεζες, «ακόμη χορεύει στον ρυθμό» τους.

Άρθρο του Προκοπίου Παυλοπούλου, τέως Προέδρου της Δημοκρατίας, Ακαδημαϊκού, Επίτιμου Καθηγητή του ΕΚΠΑ

I.Και τούτο, διότι θέσεις όπως εκείνες περί της οιονεί «χαρισματικής» «αυτορρύθμισης» της Οικονομίας και της επιτακτικής ανάγκης «απορρύθμισης» - κατ' ουσίαν αποδυνάμωσης του κανονιστικού πλαισίου κρατικής παρέμβασης «καλά κρατούν» εντός της «χωρίς σύνορα» διεθνούς οικονομικής πραγματικότητας, εμποδώνοντας με αυτό τον τρόπο ένα είδος «επικυριαρχίας» του «οικονομικού» επί του «θεσμικού». Δηλαδή μιας «επικυριαρχίας», στο πεδίο της οποίας το οικονομικό γίνεσθαι εξελίσσεται κατ' εξοχήν με «πυξίδα» αποφάσεις των Αγορών και των Τραπεζών που ερείδονται επί κανόνων, τους οποίους οι ίδιες «θεσπίζουν» δίχως ίχνος δημοκρατικής νομιμοποίησης. Και πολύ λιγότερο, ή και καθόλου, μέσω προσφυγής σε αποφάσεις των επιμέρους Κρατών και των Διεθνών Οργανισμών -συμπεριλαμβανομένης της διεθνούς οντότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης- που λαμβάνονται σύμφωνα με δημοκρατικώς νομιμοποιημένους κανόνες δικαίου των Εθνικών Ενομων Τάξεων, της Διεθνούς Ενομης Τάξης και της Ευρωπαϊκής Ενομης Τάξης. Ακριβώς γι' αυτό, παραμένει πάντα επίκαιρη, καθότι κλασική, η ρήση του John Maynard Keynes -όπως του την αποδίδει ο Angus Deaton (Nobel Οικονομικών Επιστημών, το 2015)- κατά την οποία «το κρίσιμο πολιτικό πρόβλημα της Ανθρωπότητας συνίσταται στο πώς θα συνδυάσουμε τρία πράγματα: Την οικονομική αποτελεσματικότητα, την κοινωνική δικαιοσύνη και την ατομική ελευθερία». Βεβαίως, ας αντικαταστήσουμε -δίχως να αλλοιώνουμε τη σκέψη του Keynes- στους καιρούς μας την «ελευθερία» με τα Θεμελιώδη Δικαιώματα του Ανθρώπου, in globo.

II. Για το πώς φθάσαμε σε αυτό το σημείο πολλά και «πολυπρισματικά» επιστημονικά επιχειρήματα συγκλίνουν και στην ακόλουθη, μεταξύ άλλων, εξήγηση: Λόγω της εγγενούς ιδιοσυστασίας της Οικονομικής Παγκοσμιοποίησης είναι προφανές ότι τα «αντανακλαστικά» της Οικονομίας, άρα των Αγορών και των Τραπεζών, κατά τη λήψη αποφάσεων κυρίως σε κρίσιμες περιόδους -όπως αυτή της παρατεταμένης βαθιάς οικονομικής κρίσης μετά το 2008, της οποίας έως σήμερα βιώνουμε τις επιπτώσεις- είναι ασυγκρίτως ταχύτερα από τα αντίστοιχα «αντανακλαστικά» των οργάνων των Κρατών, των Διεθνών

Οργανισμών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αυτοθρόως δε και της Ευρωζώνης. Πολλώ μάλλον όταν η τελευταία «χωλαίνει» έναντι των Αγορών και των Τραπεζών, στο μέτρο που, ενώ δημιουργήθηκε ως «Οικονομική και Νομισματική Ένωση» κινείται κατά κύριο λόγο -και σε πολλές περιπτώσεις αποκλειστικώς- ως «Νομισματική Ένωση». Κάτι πρωτόγνωρο για τα δεδομένα του καπιταλιστικού συστήματος εν γένει, αφού κατά τούτο ένα νόμισμα καλείται να επιβιώσει στον «αδήριτο» παγκόσμιο οικονομικό ανταγωνισμό δίχως το σταθερό οικονομικό υπόβαθρο μιας στοιχειωδώς ενιαίας οικονομικής πολιτικής. Έτσι εξηγείται και το ότι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, «καρδιά» του όλου τραπεζικού συστήματος της Ευρωζώνης, συνήθως σύρεται «ασθμαίνοντας» πίσω από τα «πεπραγμένα» των Αγορών και των Τραπεζών στη διεθνή οικονομική «κονίστρα».

III. Αυτό συνεπάγεται και το ότι εντός του Παγκόσμιου Οικονομικού Συστήματος οι Αγορές και οι Τράπεζες έχουν οργανώσει ένα ισχυρότατο «τραπεζοκεντρικό» οικονομικό σύστημα, κατά τη λειτουργία του οποίου τα όργανά τους λαμβάνουν, και μάλιστα ανάλογα με τα δικά τους και μόνο συμφέροντα, αποφάσεις πολύ πιο γρήγορα από τα όργανα των Κρατών, των Διεθνών Οργανισμών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης. Με αποτέλεσμα οι αποφάσεις των τελευταίων, όταν εφαρμόζονται οπωσδήποτε «κατόπιν εορτής», να παίρνουν τα χαρακτηριστικά μιας απεγνωσμένης «άμυνας» έναντι των προηγούμενων «τετελεσμένων» των οργάνων των Αγορών και των Τραπεζών. «Άμυνας» η οποία, κατά κανόνα, αποδεικνύεται από ανεπαρκής έως αμελητέα. Η δε οικονομική και κανονιστική «υφή» του ως άνω «πρωθυστερού» είναι, λόγω της αντίστοιχης, άκρως δυναμικής, «υφής» της Οικονομικής Παγκοσμιοποίησης, τέτοια, ώστε κάθε προσπάθεια των οργάνων του Κράτους, των Διεθνών Οργανισμών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης να προηγηθούν στο οικονομικό αυτό «ράλι» ή και να δράσουν κατασταλτικώς, ως προς τις αποφάσεις των Αγορών και των Τραπεζών, καθίσταται, *a priori* και σε μεγάλο βαθμό, καταδικασμένη σε αποτυχία.

IV. Οι προμνημονευόμενες τάσεις της Οικονομικής Παγκοσμιοποίησης δείχνουν με ευκρίνεια ότι, όπως ήδη επισημάνθηκε, είναι ισχυρά ακόμη τα ερείσματα της «Σχολής του Σικάγου» περί της «θείας χάριτος» της «αυτορρύθμισης» της Αγοράς και περί της ανάγκης ευρείας «απορρύθμισης» του κρατικού κανονιστικού «πλέγματος», μιας και ο, *lato sensu*, κρατικός παρεμβατισμός -ακόμη και περιορισμένος, *ratione loci* και *ratione temporis*, κατά το πρότυπο του Keynes -οφείλει να «υποκλίνεται» μπροστά στην «αυθεντία» των Αγορών και των Τραπεζών. Τούτο οδηγεί, περαιτέρω, στο ότι η «επιτακτική ανάγκη» ενίσχυσης του Τραπεζικού Συστήματος και εν γένει επιβίωσης των Αγορών -με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο να «πρωταγωνιστεί» στην επικράτηση τέτοιων αντιλήψεων, όπου παρεμβαίνει κατά περίπτωση- απολήγει, μοιραίως, και στην υιοθέτηση

πολιτικών μακροχρόνιας λιτότητας, παρόμοιων με αυτές που εφαρμόζουν, «πειθαναγκαζόμενα», ορισμένα Κράτη-Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης -με πρώτη την Ελλάδα- εδώ και πάνω από δέκα χρόνια. Εν είδει μοιραίου «σπιράλ», το εισόδημα των εργαζομένων εξανεμίζεται με τη «συνέργεια» του «κυκλώπειου» βάρους του δημόσιου και του ιδιωτικού χρέους και ενίοτε του πληθωρισμού, οι ανισότητες -που σε διεθνή κλίμακα παίρνουν το σχήμα παρεμφερών ή ακόμη μεγαλύτερων ανισοτήτων Κρατών μεταξύ τους- διευρύνονται με «γεωμετρική πρόοδο» και το Κοινωνικό Κράτος Δικαίου, με επίκεντρο τα Εθνικά Συστήματα Υγείας των πληττόμενων Κρατών, «τρέχει χωρίς φρένα» στον κατήφορο της κατάρρευσης.

V. Ποιος μπορεί, λοιπόν, να αμφισβητήσει -και οπωσδήποτε στην εποχή μας- ότι η κατά τα ανωτέρω «επικυριαρχία» του «οικονομικού» επί του «θεσμικού» επηρεάζει αρνητικώς, και δη πολλαπλώς, τους θεσμούς της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας ως εγγύησης της Ελευθερίας; Οι βασικοί της «πυλώνες», το Κράτος Δικαίου και προεχόντως το Κοινωνικό Κράτος Δικαίου, μαζί με τη δημοκρατικώς εδραιωμένη Αρχή της Νομιμότητας, τελούν υπό συνθήκες «απώλειας στήριξης» στα οικεία κοινωνικά σύνολα. Η άσκηση των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Ανθρώπου -με «κολοφώνα» τα Κοινωνικά Δικαιώματα που συνθέτουν τον πυρήνα της Κοινωνικής Δικαιοσύνης- αποδυναμώνεται επικίνδυνα, συμπαρασύροντας την πολύτιμη «ασπίδα προστασίας» υπέρ της αξίας του Ανθρώπου και της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητάς του. Επέκεινα, οι οικονομκώς ασθενέστεροι περιθωριοποιούνται, η ανθρωπιστική διάσταση της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας μπαίνει πάνω στην «προκρούστεια κλίνη» του οικονομικού κυνισμού, η πραγματική «αριστεία» παραμερίζεται για χάρη της αφόρητης μετριότητας, η οποία νομοτελειακώς επιβάλλει μίαν «αποπνικτική» «δικτατορία των μετρίων». Να γιατί η ρήση του Keynes που προεκτέθηκε ήταν «προφητική» και δεν έχει χάσει τίποτα από την ικμάδα της αλήθειας και, επομένως, του «κλασικισμού» της.

Και μια πρόσθετη, καταληκτική, επισήμανση: Δυστυχώς, πολλοί εκ των οικονομολόγων σήμερα -έστω και αν φιλοδοξούν να θεωρούνται «κορυφαίοι» διεθνώς- δεν αισθάνονται την ανάγκη να αντισταθούν στις «σειρήνες» των Αγορών και των Τραπεζών, προκειμένου αυτές να προσαρμοσθούν στα πρότυπα που είναι συμβατά με τους θεσμούς και τους κανόνες της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας. Κατόπιν τούτου, ολοένα και περισσότερο αναγκάζονται να «περιστρέφονται γύρω από τον άξονα» των αποτυχιών των προβλέψεών τους, επιχειρώντας να τις εξηγήσουν ή και να τις δικαιολογήσουν. Δίχως να αντιλαμβάνονται, ή και με το να υποτιμούν, ότι η ως άνω τακτική τους υπονομεύει το κύρος τους -ακόμη και όταν «στέφεται» με Nobel- και απλώς επιβεβαιώνει το ειρωνικό απόφθεγμα του διάσημου Καναδού συγγραφέα και εκπαιδευτικού

Laurence J. Peter, κατά το οποίο «οικονομολόγος είναι ο ειδικός που θα ξέρει αύριο γιατί δεν έγιναν σήμερα όσα είχε προβλέψει χθες».

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Παρέμβαση

Οσο και αν οι «κόλα παρτί δολάρια» ακραίες νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις της «Σχολής του Σικάγου» - από τη δεκαετία του 1950, υπό την καπιταλιστική επηγή του Milton Friedman (Nobel Οικονομικών Επιστημών, το 1976) - φαίνεται να επικρατούν, η ολοκληρωμένη σήμερα Οικονομική Παγκοσμιοποίηση, με κύριους «παίκτες» τις Αγορές και τις μεγάλες Τράπεζες, «καίγον» κορεύνει στον ρυθμό τους.

I. Και ποιά, διότι θέλουν όπως εκείνοι περί της ονομαζόμενης «αγοραστικής» της Οικονομίας και της επεκτατικής ανάγκης «αγορασμού» - κατ' ουσίαν αποδυνάμωσης - του κοινωνικού πλαισίου κρατικής παρέμβασης «κατά κράτος» εντός της «αγορής σύνταξης» διεθνούς οικονομικής πραγματικότητας, εμπειρικά με αυτό τον τρόπο ένα είδος «επικρατοκρατίας» του «αγορασμού» επί του «κράτους». Δηλαδή μιας «επικρατοκρατίας», στο πλαίσιο της οποίας το οικονομικό γίγνεσθαι εξελίσσεται κατ' εξοχήν με «επιβουλές» αποφάσεις των Αγορών και των Τραπεζών που κλειδώνονται επί κανόνων, τους οποίους οι ίδιες «επιβουλές» δύνανται δημοκρατικά να νομοθετήσουν. Και πολύ λιγότερο, ή και καθόλου, μέσω προσφυγής σε αποφάσεις των επιμέρους Κρατών και των Διεθνών Οργανισμών - συμπεριλαμβανομένης της διεθνούς οντότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης - που λαμβάνονται σύμφωνα με δημοκρατικές νομοθετημένες κανόνες δικαίου των Εθνικών Ενόργανων Τάξεων, της Διεθνούς Ένωσης Τάξεων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης Τάξεων. Αφελείς! Αυτά, παραμένει πάντα ανέκδοτο, καθώς κι αλλιώς, η ρήση του John Maynard Keynes - όπως του την αποδίδει ο Angus Deaton (Nobel Οικονομικών Επιστημών, το 2015) - κατά την οποία «το κράτος παύει να πρόβλημα της Ανθρωπότητας συνίσταται στο πώς θα συνδυαστεί γρήγορα: Τη οικονομική αποδυνάμωσή της, την κοινωνική δικαιοσύνη και την ατομική ελευθερία». Βεβαίως, οι αντιπροσωπευτικοί με «δύναμη» να αλληλοαναιρούν τη σκέψη του Keynes - στους καιρούς μας την «ελευθερία» με το θεμελιώδες δικαίωμα των Ανθρώπων, εν γένει.

II. Για το πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο πολλά και «απολυμασμένα» επιστημονικά επιχειρήματα συλλογίζουν και στην ασφάλειά, μεταξύ άλλων, εδifyονται. Λόγω της εγγενούς ιδιοσυγκρασίας της Οικονομικής Παγκοσμιοποίησης είναι προφανές ότι η «αποκαταστατική» της Οικονομίας, όρα των Αγορών και των Τραπεζών, κατά τη λήψη αποφάσεων κυρίως σε κρίσιμα πεδία, «δύνανται» αυτή της παρεπιπεμένης βαθιάς οικονομικής κρίσης μετά το 2008, της οποίας έως σήμερα βιώνουμε τις επιπτώσεις - είναι ασυμμετρικά ταχύτερα από το αντίστοιχο «αποκαταστατικό» των οργάνων των Κρατών, των Διεθνών Οργανισμών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αυτοδύναμα δι και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πολλών άλλων όταν η τελευταία «αυτοκαταστατική» της Οικονομίας, όρα των Αγορών και των Τραπεζών, στο μέτρο που, ενώ δημιουργείται ως «Οικονομική και Νομισματική Ένωση» επίσης κατά κόρον λόγο - και σε πολλές περιπτώσεις αποδοκιμαστική - ως «Εκμεταλλευτική Ένωση». Κάτι πρωτόγνωρο για το δεδομένο του καπιταλιστικού συστήματος εν γένει, αφού κατά πόσο ένα νόμισμα καλείται να επιβιώσει στον «αγρό» παγκόσμιο οικονομικό ανταγωνισμό δίχως το σταθερό οικονομικό υπόβαθρο μιας σταθεράς ενιαίας οικονομικής πολιτικής. Επειδή επίσης και το ότι η Ευρωπαϊκή Κοινωνική Τράπεζα, «αφού» του όλου προτάθηκε συστήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνθέτει σύμφωνα με την ουσία από τα «αγορασμένα» των Αγορών και των Τραπεζών στη διεθνή οικονομική «αγορά».

Αρβρο του Προκοπίου Παυλοπούλου
Τέως Προέδρου της Δημοκρατίας, Ακτιβιστικού,
Επίταμου Καθηγητή του ΕΚΠΑ

Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία και Οικονομική Παγκοσμιοποίηση Προς την «επικυριαρχία» της Οικονομίας επί των Θεσμών;

III. Αυτό συνιστάται και το ότι εντός του Παγκόσμιου Οικονομικού Συστήματος οι Αγορές και οι Τράπεζες έχουν οργανωθεί ένα ισχυρότατο «τραπέζι/οικονομικό» οικονομικό σύστημα, κατά τη λειτουργία του οποίου τα όργανά τους λαμβάνουν, και μάλιστα ανάλογα με το δικό τους και μόνο συμφέροντα, αποφάσεις πολύ πιο γρήγορα από τα όργανα των Κρατών, των Διεθνών Οργανισμών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Με αποκορύφωμα οι αποφάσεις των τελευταίων, όταν εφαρμόζονται ορισμένες «αποκρίσεις», να παίρνουν τα χαρακτηριστικά μιας απεργίας «αποκρίσεων» έναντι των προηγούμενων «αποκρίσεων» των οργάνων των Αγορών και των Τραπεζών. «Αφού» η οποία, κατά κανόνα, αποδυναμώνεται από αναπαράσταση έως απελτίωση. Η δε οικονομική και κοινωνική «αγορά» του ως άνω «πρωτοκλήρου» είναι, λόγω της αντίστασης, άσχετα δυναμικής, «αγορά» της Οικονομικής Παγκοσμιοποίησης, ή-

τοι, ώστε εδώ προστάθεται των οργάνων του Κράτους, των Διεθνών Οργανισμών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προηγηθούν στο οικονομικό αυτό «πρόβλημα» ή και να δράσουν καταστασιακά, ως προς τις αποφάσεις των Αγορών και των Τραπεζών, καθίσταται, α priori και σε μεγάλο βαθμό, καταδικασμένη σε αποτυχία.

IV. Οι προηγουμένως αναφερθείσες της Οικονομικής Παγκοσμιοποίησης δυνάμεις με ευκρίνεια ότι, όπως ήδη επισημάνθηκε, είναι ισχυρότατο το κλείσιμο της «Σχολής του Σικάγου» περί της «αγορής» της «αγοραστικής» της Αγοράς και περί της ανάγκης ευρείας «αγοραστικής» του κρατικού κανονιστικού «πρόβλεπτος», μιας και ο, lato sensu, κρατικός παρεμβατισμός - ακόμη και περιορισμένος, *ratione loci* και *ratione temporis*, κατά το πρότυπο του Keynes - οφείλει να «αποδοκιμασ-

μεισθεί» στην «αγορά» των Αγορών και των Τραπεζών. Τούτο οδηγεί, περαιτέρω, στο ότι η «αγοραστική ανάγκη» ενίσχυσης του Τραπεζικού Συστήματος και εν γένει επιβίωσης των Αγορών - με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο να «αγοραστικά» στην επικράτεια τίθουν αντιλήψεις, μοιραίες, και στην υιοθέτηση πολιτικών μακροοικονομικής πολιτικής, παρέχουν με αυτές που εφαρμόζονται, «αποδοκιμαστικές», οραμένα Κράτη-Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης την Ελευθερία - εδώ και πάνω από δέκα χρόνια. Εν είδει μοχλού «αγοράς», το εισόδημα των εργαζομένων εξοικονομείται με τη «συντήρηση» του «αποδοκιμαστικού» βάρους του δημόσιου και του ιδιωτικού κράτους και ενίοτε του ελεγχόμενου, οι ανισότητες - που οι διεθνή κλίμακα παίρνουν το σχήμα παρεμφερών ή ακόμη μεγαλύτερων ανισοτήτων Κρατών μεταξύ τους - διατηρούνται με «επικυριαρχία» και το Κοινωνικό Κράτος δικαίου, με επίκεντρο το Εθνικό Συστήμα Υγείας των πληττόμενων Κρατών, «πράσι» χωρίς φάρμα στην καθημέρα της καθημέρας.

V. Ποιος μπορεί, λοιπόν, να αμφισβητήσει - και οπισθοδρομήσει στην εποχή μας - ότι η κατά το ανωτέρω «αποδοκιμαστική» του «αποδοκιμαστικού» επί του «κράτους» επιβίωση αρνητικής, και δι πολλού, τους θεσμούς της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας ως εγγύησης της Ελευθερίας; Οι βαρύνοντες της «ελευθερίας», το Κράτος δικαίου και προέχοντες το Κοινωνικό Κράτος δικαίου, μαζί με τη δημοκρατική ελευθερία της Αγοράς της Νομισματικής, είναι υπό συνθήκες «αποδοκιμαστικής» στην οποία κανονικά σύνολο. Η άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των Ανθρώπων - με «αποδοκιμαστική» το Κοινωνικό Κράτος δικαίου που συνθέτουν τον πυρήνα της Κοινωνικής Δικαιοσύνης - αποδυναμώνεται επιπλέον, συμπερασματικά την πολιτική «αποδοκιμαστική» υπό της αξίας του Ανθρώπου και της ελευθερίας αντίστασης της προσωπικότητάς του. Επίκαιρα, οι οικονομικές ασθένειες περιβαλλοντικές, η ανθρωπιστική διάσταση της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας μεταβίβει πάνω στην «επικυριαρχία» του οικονομικού κυριαρχίας, η πραγματική «αποδοκιμαστική» παραμένει για την ελευθερία της ελευθερίας μετριάται, η οποία νομισματικά επιβίβει μια «αποδοκιμαστική» «αποδοκιμαστική» των μετριάται. Να γιατί η ρήση του Keynes που προκλήθηκε ήταν «επικυριαρχία» και δεν ένα κάποιο τίποτα από την κωδία της ελευθερίας και, επομένως, του «αποδοκιμαστικού» της.

Και μια πρόσθετη, καταστασιακή, επισημάνση: Δυστυχώς, πολλοί οι των οικονομολόγων σήμερα - όπως και οι φιλοδοξούν να θεωρούνται «αγοραστική» διεθνώς - δεν αισθάνονται την ανάγκη να αντιταχθούν στις «αγορές» των Αγορών και των Τραπεζών, προκειμένου αυτές να προσαρμόζονται στα πρότυπα που είναι συμβατά με τους θεσμούς και τους κανόνες της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας. Κατόπιν τούτου, ολοένα και περισσότερο αναγκάζονται να «επικυριαρχούν» γύρω από τον «αγρό» των αποκεντρικών των προβλημάτων τους, επιβιώνοντας να τις εδifyθούν ή και να τις «αποδοκιμαστούν». Δίχως να αντιλαμβάνονται, ή και με το να υπομείνουν, ότι η ως άνω τακτική τους υπονομεύει το κύρος τους - ακόμη και όταν «επικυριαρχούν» με την «αγορά» της ελευθερίας - και επίσης επιβιώνουν το ευρωπαϊκό απόδογμα του Διεθνούς Κανονισμού Συμφωνίας και κατασκευαστικό Lawrence J. Peter, κατά το οποίο «οικονομολόγος είναι ο ειδικός που θα ξέρει αύριο γιατί δεν έγιναν σήμερα όσα είχε προβλέψει χθες».